

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6SŽk/3/2018
Identifikačné číslo spisu: 1012211247
Dátum vydania rozhodnutia: 17.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1012211247.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci sťažovateľa: C.. P. S. Z., D. XX, XXX XX C., právne zastúpený: RR Legal Corp, s. r. o., Humenské nám. 4, 851 07 Bratislava, IČO: 46 789 634, proti žalovanému: Univerzita Komenského v Bratislave, Rektorát, Šafárikovo námestie 6, 818 06 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OŠV 3166/2012 D III/2 zo dňa 15.10.2012, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2618/2012-64 zo dňa 21.02.2017, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2618/2012-64 zo dňa 21.02.2017, v napadnutej časti vo výroku o trovách konania, zamietá.

II. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správnym súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 5S/2618/2012-64 zo dňa 21.02.2017 podľa ust. § 191 ods. 1 písm. d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. OŠV 3166/2012 D III/2 zo dňa 15.10.2012 a podľa § 191 ods. 4 SSP vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že v danom prípade bolo predovšetkým jeho úlohou odstrániť vadu žaloby spočívajúcu tak v nesprávnom označení žalovaného a odstrániť nedostatok procesnej podmienky spočívajúcej v absencii obligatorného zastúpenia žalobcu advokátom. Pre neodstránenie tohto nedostatku na výzvu súdu uznesením č. k. 5S 2618/2012-33 zo dňa 27.05.2014 (výzva uznesenie č. k. 5S 2618/2012-29 zo dňa 20.03.2014) krajský súd konanie o žalobe zastavil. Na odvolanie žalobcu a následné osvedčenie jeho zastúpenia prostredníctvom Centra právnej pomoci

advokátkou Mgr. Michaelou Urmínskou Najvyšší súd SR uznesením vo veci sp. zn. 3Sžo/76/2014 zo dňa 19.01.2016 napadnuté uznesenie tunajšieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň sám upresnil osobu žalovaného na „Univerzita Komenského v Bratislave, Rektorát, Šafárikovo nám. č. 6, Bratislava“, s ktorým krajský súd ďalej vo veci konal.

3. Ďalej krajský súd uviedol, že taktiež bolo jeho povinnosťou posúdiť dôvodnosť žaloby v kontexte konkrétnych námietok žaloby, ktoré žalobca vymedzil nasledovne:

1/ námietka, že rozhodnutie je vecne nesprávne, pretože žalobca mal splniť podmienku povinného absolvovania povinných predmetov bakalárskeho štúdia a že neobstoí tvrdenie žalovaného, že žalobca neabsolvoval predmet Správne právo 3, pretože absolvoval vo výraznom rozsahu zhodne obsahom predmet Správne právo procesné;

2/ rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné v časti dôvodu nemožnosť prijatia z kapacitných možností fakulty;

3/ nezachovania lehoty 30 dní na rozhodnutie rektora ÚK v Bratislave, resp. odoslanie rozhodnutia v rozpore s ust. § 58 ods. 8 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 131/2002 Z. z.“ alebo „zákon o vysokých školách“);

4/ námietky formálnych nedostatkov rozhodnutia v podobe absencii odtlačku pečiatky na rozhodnutí.

4. Oboznámením sa s predloženým administratívnym spisom súd neprisvedčil námietke žalobcu, že rozhodnutie žalovaného je vecne nesprávne, pretože sa nemá zakladať na pravde tvrdenie tak dekana Právnickej fakulty UK, ako aj rektora UK, že žalobca neabsolvoval povinný predmet bakalárskeho štúdia ako základnú podmienku pre prijatie do programu magisterského štúdia, a to predmet Správne právo 3, a tvrdeniu, že žalobca tým, že absolvoval na Fakulte práva Paneurópskej vysokej školy práva predmet Správne právo procesné, že týmto splnil podmienku absolvovania povinného predmetu Správne právo 3 počas bakalárskeho štúdia ako je predpísané Právnickou fakultou UK v Bratislave. Z informačného listu predmetu Správne právo 3 a predmetu Správne právo procesné nevyplýva tvrdená totožnosť a zhoda predmetu. Krajský súd pripomenul, že žalobca neabsolvoval v bakalárskom štúdiu i ďalší povinný predmet v študijnom programe Právnickej fakulty UK, a to Medzinárodné právo verejné 2. Preto krajský súd súhlasil s tvrdením a argumentáciou žalovaného, že žalobca počas bakalárskeho štúdia na Fakulte práva Paneurópskej vysokej škole práva neabsolvoval povinný predmet Správne právo 3 (tiež Medzinárodné právo verejné 2). Tým nespĺnil podmienky pre prijatie na štúdium zvoleného magisterského štúdia a pre tento nedostatok potom je treba rozhodnutie žalovaného i dekana Právnickej fakulty UK považovať za vecne správne.

5. Súd sa nestotožnil ani s námietkou žaloby, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné, pretože odporuje ust. § 58 ods. 8 zákona o vysokých školách tým, že došlo k prekročeniu 30-dňovej lehoty na doručenie rozhodnutia rektora UK. Súd pripústil, že v danom prípade síce došlo k prekročeniu zákonnej lehoty, avšak jedná sa o lehotu, ktorá má len poriadkový charakter a jej nezachovanie nezakladá dôvod pre nezákonnosť vydaného rozhodnutia a neprivodzuje zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci na nové konanie.

6. Podľa názoru krajského súdu obsah administratívneho spisu nedáva za pravdu ani tvrdeniu žalobcu, že na vydaných rozhodnutiach absentuje odtlačok úradnej pečiatky. Tak súdu predložené prvostupňové rozhodnutie, ako aj druhostupňové rozhodnutie, je opatrené odtlačkom okrúhlej pečiatky, s uvedením osoby, ktorá rozhodnutie vydala a jej podpisom.

7. Čomu krajský súd ale musel priznať relevanciu, bola námietka žaloby, v ktorej žalobca napáda nepreskúmateľnosť rozhodnutia tak žalovaného, ako aj prvostupňového orgánu vo vzťahu k dôvodu jeho neprijatia na zvolený študijný program z nedostatku kapacitných dôvodov. V tejto súvislosti sa prvostupňový orgán obmedzil len na skonštatovanie, že: „Kapacitné možnosti fakulty neumožňujú Vaše prijatie na štúdium v danom študijnom programe.“ Pokiaľ ide o rozhodnutie žalovaného, tento sa vôbec uvedenou námietkou, ktorá inak bola obsiahnutá aj v žiadosti o preskúmanie prvostupňového rozhodnutia zo dňa 17.09.2012, vo svojom rozhodnutí nevysporiadal. Potom nezostávalo krajskému

súdu iné ako z formálnych procesných dôvodov pre tento nedostatok rozhodnutia, a to nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov, vo vzťahu k nedostatku kapacitných možností pre prijatie žalobcu na štúdium v študijnom odbore právo, magisterský študijný program právo na akademický rok 2012/2013, napadnuté rozhodnutie podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP zrušiť a podľa § 191 ods. 4 SSP vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

8. Správny súd sa meritne nepovažoval za potrebné vysporiadať s konštatáciou žalobcu a jeho hypotetickými úvahami o konaní žalovaného v rozpore s dobrými mravmi a obmedzovaním voľnej súťaže uchádzačov, ich voľného pohybu na trhu vzdelávania a podobne. A takisto pokiaľ ide o jeho úvahu v rovine úpravy ochrany hospodárskej súťaže a Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Tu rovnako ako žalovaný, aj krajský súd zastával názor, že tieto konštatovania žalobcu sú len účelové, ničím nepodložené a v takomto ponímaní ich krajský súd nemohol považovať ani ako za dôvody žaloby, ktorá má, a aj v čase podania žaloby, mala v osobitnej druhej hlave piatej časti OSP, predpísané obligatórne náležitosti. Za dôvody žaloby takéto všeobecné a nekonkrétne úvahy žalobcu krajský súd nemohol uvedené ani považovať.

9. Správny súd uviedol, že bude povinnosťou žalovaného po vrátení veci súdom, riadiac sa právnym názorom súdu, ktorým je orgán verejnej správy podľa § 191 ods. 6 SSP viazaný, opätovne o žiadosti žalobcu o preskúmanie rozhodnutia dekana Právnickej fakulty UK v Bratislave č. ŠO 5802/2012 D III/1 zo dňa 04.09.2012 o jeho neprijatí na dvojročné magisterské štúdium študijného programu právo v akademickom roku 2012/2013, v študijnom odbore právo 3.4.1 dennou formou štúdia na Právnickej fakulte UK v Bratislave rozhodnúť, túto žiadosť preskúmať v kontexte konkrétnych dôvodov žiadosti a s týmto sa čo do dostatku dôvodov a zrozumiteľnosti vysporiadať. Krajský súd na tomto mieste pripomenul, že na rozhodovací proces sa v zmysle zákona o vysokých školách síce neaplikuje Správny poriadok, avšak jedná sa o administratívne konanie, v ktorom orgán verejnej správy je tiež viazaný všeobecnými zásadami administratívneho konania a zároveň aj na toto konanie platia požiadavky vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Tu predovšetkým z práva na spravodlivý proces vyplýva požiadavka, že účastník konania má právo na konkrétne a čo do dostatku dôvodov obsahujúce rozhodnutie vo veci.

10. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 ods. 3 písm. a) SSP a v žalobe úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania len v rozsahu 50 %. Ako dôvody hodné osobitného zreteľa zohľadnil tú skutočnosť, že žalobca bol úspešný len v rozsahu jednej formálnej námietky žaloby (uplatnené konkrétne štyri), pričom zopakovanie nového rozhodovacieho procesu žalovaným nemôže mu prívodiť ani iný vecný výsledok, než to bolo v napadnutom a zrušenom rozhodnutí.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

11. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2618/2012-64 zo dňa 21.02.2017 v časti výroku o trovách konania podal žalobca v postavení sťažovateľa (ďalej aj „sťažovateľ“) dňa 21.04.2017 kasačnú sťažnosť z dôvodov, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f) SSP), rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h) SSP).

12. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že napriek tomu, že bol v konaní úspešný, krajský súd v II. výroku rozsudku rozhodol, že žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania len vo výške 50 %.

13. V zmysle odôvodnenia rozsudku tak krajský súd učinil v zmysle § 167 ods. 3 písm. a) SSP z dôvodov hodných osobitného zreteľa, za ktoré považuje skutočnosť, že sťažovateľ bol úspešný len v rozsahu jednej formálnej námietky žaloby (uplatnené štyri), pričom zopakovanie nového rozhodovacieho

procesu žalovaným nemôže žalobcovi privodiť iný vecný výsledok než to bolo v napadnutom a zrušenom rozhodnutí.

14. Voči uvedenému II. výroku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodu, že rozhodnutie o trovách bolo prijaté na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. V súvislosti s dôvodom kasačnej sťažnosti ustanoveného v § 440 ods. 1 písm. g) SSP - nesprávne právne posúdenie veci, sťažovateľ citoval § 167 ods. 1 SSP, v zmysle ktorého „správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech“ a taktiež citoval § 167 ods. 3 písm. a) SSP, v zmysle ktorého „správny súd môže tiež rozhodnúť, že náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa“.

16. S odkazom na odôvodnenie rozsudku v časti nepriznania trov konania sťažovateľovi v časti 50 %, sťažovateľ namietal nesprávne práve posúdenie a nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 167 ods. 3 písm. a) SSP.

17. Sťažovateľ poukázal na to, že § 167 ods. 3 písm. a) SSP je vyjadrením jednej z výnimiek zo zásady náhrady trov konania podľa miery úspechu vo veci vyjadrenej v § 167 SSP. Aplikácia tohto ustanovenia je možná iba v prípade existencie zákonom bližšie nešpecifikovaných dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v okolnostiach danej veci alebo v okolnostiach na strane účastníkov konania. Použitie tohto ustanovenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 109/09-29 zo dňa 24.06.2009, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. MCdo 14/99, uverejnené v Zo súdnej praxe č. 1/2000).

18. Ako však vyplýva z rozhodnutia krajského súdu v danej veci, tento vec takto právne neposúdil. Krajský súd určil ako dôvody hodné osobitného zreteľa skutočnosť, že dôvodom pre zrušenie napadnutého správneho rozhodnutia bol len jeden z dôvodov uvádzaných v podanej žalobe; pričom zopakovanie nového rozhodovacieho procesu žalovaným nemôže sťažovateľovi privodiť iný vecný výsledok než to bolo v napadnutom a zrušenom rozhodnutí.

19. Sťažovateľ mal za to, že vyššie uvádzané dôvody nemožno právne kvalifikovať ako dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 167 ods. 3 písm. a) SSP.

20. V prejednávanej veci krajský súd zrušil napadnuté správne rozhodnutie žalovaného z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Je pravdou, že nepreskúmateľnosť bola len jedným z dôvodov, pre ktoré považoval sťažovateľ rozhodnutie za nezákonné. Nič to však nemení na skutočnosti, že napadnuté správne rozhodnutie bolo aj len z tohto dôvodu vyhlásené za nezákonné a bolo krajským súdom zrušené. Skutočnosť, že krajský súd zrušil rozhodnutie správneho orgánu len z jedného, v žalobe uvádzaného dôvodu, nemôže byť posudzovaná ako dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 167 ods. 3 písm. a) SSP. V každom prípade totiž k zrušeniu správneho rozhodnutia došlo na základe podanej žaloby, bez ktorej by sa zistená vada majúca za následok nezákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia nemohla odstrániť.

21. Podľa názoru sťažovateľa je zároveň v rozpore so základným ústavným právom na súdnu ochranu záver, v zmysle ktorého by sa mala miera úspechu žalobcu v konaní určovať podľa počtu úspešných argumentov obsiahnutých v žalobe. Žalobca má právo v podanej žalobe uvádzať všetky dôvody, pre ktoré sa domnieva, že je napadnuté rozhodnutie nezákonné, a je úlohou súdu ich všetky preskúmať a na ich podklade prijať záväzné rozhodnutie o predmete konania. Nemôže byť na ťarchu žalobcu skutočnosť, že nie všetky jeho závery (ale len niektoré) boli súdom posúdené ako dôvody pre zrušenie rozhodnutia. Navyše, v posudzovanom prípade podal žalobný návrh sťažovateľ ako právny laik a ako

právny laik uviedol dôvody, v ktorých videl protiprávnosť rozhodnutia. Po súdnej výzve na splnenie zákonnej podmienky povinného právneho zastupovania bol žalobcovi Centrom právnej pomoci ustanovený právny zástupca, avšak až po uplynutí prepadnej lehoty na podanie žalobného návrhu. Právny zástupca teda mohol po vstupe do konania rozsah napadnutia správneho rozhodnutia v žalobnom návrhu iba akceptovať, poprípade iba zúžiť.

22. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že predmetom konania o správnej žalobe je ochrana subjektívnych práv žalobcu proti nezákonnému rozhodnutiu orgánu verejnej správy. Z konania je nesporné, že zo strany žalovaného došlo pri vydaní napadnutého správneho rozhodnutia k porušeniu zákona a rozhodnutie je nezákonné. Ak teda rozhodnutie na podklade podanej žaloby bolo zrušené ako nezákonné, bol sťažovateľ ohľadom predmetu konania v plnej miere úspešný bez ohľadu na počet ním označených dôvodov nezákonnosti. Ak by žalovaný rozhodol v súlade so zákonom, nebol by sťažovateľ ako žalobca v konaní úspešný.

23. Sťažovateľ poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR - nález Ústavného súdu SR III. ÚS 212/09-26 z 10.11.2009), z ktorého citoval: „Ustanovenie § 250k Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 167 ods. 3 písm. a) SSP) umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia priznal tomu účastníkovi, ktorému inak patrí náhrada trov konania, túto náhradu len sčasti. Zákon ako dôvod na použitie uvedeného ustanovenia uvádza okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré zákon neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie alebo priznanie len sčasti úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania. Musí teda ísť o výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu i práva na súde a ich postoj v konaní.“

24. Z citovaného nálezu tiež vyplýva právny názor, že nepriznaním účelne vynaložených trov konania dochádza v podstate k popretiu úspechu účastníka konania v predmetnom súdnom konaní.

25. Ak teda krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného pre nepreskúmateľnosť a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie, avšak zároveň nepriznal sťažovateľovi ako žalobcovi náhradu za účelne vynaložené trovy konania v celom rozsahu, tak v dôsledku tohto rozhodnutia došlo v podstate k popretiu úspechu sťažovateľa v predmetnom súdnom konaní.

26. Právo úspešného účastníka na náhradu trov konania je pritom imanentnou súčasťou práva na súdnu ochranu zakotveného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní, spravidla v spore, uspel, má zásadne právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva.

27. Nepriznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi konania v tejto právnej veci teda spochybňuje zásadu súdneho konania deklarujúcu zabezpečenie spravodlivej ochrany práv účastníka konania - sťažovateľa, ktorý sa v dôsledku nezákonného rozhodnutia žalovaného dovoľával sa na súde svojim návrhom súdnej ochrany garantovanej mu Ústavou Slovenskej republiky, pričom bol v konaní úspešný.

28. Ústavný súd v tejto súvislosti v odôvodnení svojho rozhodnutia - nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 31/04-30 zo dňa 17.12.2004 uviedol: „Pri tomto výklade treba venovať pozornosť zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov konania. Výklad náhrady trov konania nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 Dodatkového protokolu. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom (vrátane predexekučným súdom) je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníkovi, ktorému to priamo priznáva zákon (v

tomto prípade sa súdny exekútor považuje za účastníka konania pre ten úsek konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho nároku na náhradu trov konania), náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy).“

29. V danom prípade sťažovateľ konštatoval, že nepodal nedôvodnú žalobu, z jeho strany došlo len k bráneniu svojho práva porušeného v dôsledku konania žalovaného, ktorý vydal nepreskúmateľné, a teda nezákonné rozhodnutie. Trovy konania sťažovateľa teda vznikli v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného. Nemôže teda dôjsť k tomu, že súd svojím rozhodnutím v otázke trov konania odbremeni žalovaného, ktorý vydal nezákonné rozhodnutie od trov konania a naopak žalobcu, ktorý podal dôvodnú žalobu, a ktorý dôvodne uplatnil svoje právo, trovami konania zaťaží (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 351/09-33 zo dňa 15.12.2009). Takáto aplikácia ustanovenia § 167 ods. 3 písm. a) SSP by zásadne popierala účel a význam tohto ustanovenia.

30. Sťažovateľ mal zároveň za to, že za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno kvalifikovať ani záver krajského súdu o tom, že zopakovanie nového rozhodovacieho procesu žalovaným nemôže sťažovateľovi prívodiť iný vecný výsledok než to bolo v napadnutom a zrušenom rozhodnutí.

31. Účelom správneho súdnictva je preskúmavanie zákonnosti správnych rozhodnutí ako jednej z foriem garancie a ochrany zákonnosti správneho rozhodovania. Je v právomoci súdu posúdiť, či vydané správne rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a v prípade nezákonnosti rozhodnutia je mu dané právo toto zrušiť, resp. zmeniť. Nie je však v právomoci súdu predpovedať vecný obsah rozhodnutia správneho orgánu v ďalšom konaní, a už vôbec nie založiť svoje rozhodnutie na budúcom (zatiaľ nevydanom) rozhodnutí správneho orgánu. Napriek tomu krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že zopakovanie nového rozhodovacieho procesu žalovaným nemôže sťažovateľovi prívodiť iný vecný výsledok než ako to bolo v napadnutom a zrušenom rozhodnutí. Krajský súd teda za dôvod hodný osobitného zreteľa uvádza budúce „isté“ a pre sťažovateľa nepriaznivé rozhodnutie žalovaného v správnom konaní. Uvedený prístup krajského súdu podľa názoru sťažovateľa presahuje rámec a možnosti uplatnenia zákonnej výnimky § 167 ods. 3 písm. a) SSP a neguje princípy súdnej ochrany správneho súdnictva pred nezákonnými rozhodnutiami orgánov verejnej správy.

32. Ako dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno určiť budúce rozhodnutie správneho orgánu, ako ani budúci, zatiaľ nezaložený právny alebo skutkový stav, ktorý nevypovedá o súčasných pomeroch účastníkov konania ako ani o skutočnosti alebo okolnostiach, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu i práva na súde a ich postoj v konaní.

33. Ako vyplýva aj z vyššie citovaných rozhodnutí Ústavného súdu SR, uplatnenie § 167 ods. 3 písm. a) je potrebné chápať ako výnimočnú možnosť súdu zohľadniť v konaní výnimočné skutočnosti hodné osobitného zreteľa. Uplatnenie tohto procesného inštitútu musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnené, a to predovšetkým s poukazom na požiadavku, že boli bezpečne preukázané skutočnosti, na základe ktorých je ustanovenie aplikované.

34. Predovšetkým vo vzťahu k druhému uvádzanému dôvodu (stav po novom rozhodovacom procese) mal sťažovateľ za to, že krajský súd dostatočne bližšie neodôvodnil, čo ho viedlo k prijatiu záveru, že výsledok budúceho správneho konania je výnimočnou okolnosťou zdôvodňujúcou uplatnenie § 167 ods. 3 písm. a) SSP.

35. Rovnako tak krajský súd nezdôvodnil, prečo priznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania vo výške 50 %, a nie v inej, aj keď krátenej výške a akým spôsobom sa dopracoval ku kráteniu trov konania v takejto výške.

36. S ohľadom na uvedené mal sťažovateľ za to, že nedostatok odôvodnenia v tejto časti zakladá nepreskúmateľnosť rozsudku v tejto časti, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý

proces a k naplneniu dôvodu pre podanie kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP.

37. V zmysle odôvodnenia rozsudku dospel krajský súd k záveru, že dôvodom hodným osobitého zreteľa v zmysle § 167 ods. 3 písm. a) SSP je aj skutočnosť, že sťažovateľ bol v konaní síce úspešný a rozhodnutie bolo zrušené, avšak dôvodom pre zrušenie bol jeden z dôvodov správnej žaloby.

38. Uvedený záver je podľa názoru sťažovateľa v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR, ktorý v analogicky obdobných prípadoch dospeli k záveru, že táto skutočnosť nie je dôvodom hodného osobitého zreteľa v zmysle § 167 ods. 3 písm. a) SSP (resp. v danom čase § 250k ods. 1 OSP). K uvedenému záveru došlo okrem iného aj v prípade uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/100/2011 zo dňa 31.01.2012 (rozhodnutie bolo zrušené z iných právnych dôvodov ako namietal žalobca v žalobe); sp. zn. 8Sžf/8/2010 zo dňa 13.05.2010 (rozhodnutie bolo zrušené z iných právnych dôvodov ak namietal žalobca v žalobe); sp. zn. 3Sžf/117/2009 zo dňa 24.03.2010 (rozhodnutie bolo zrušené z iných právnych dôvodov ak namietal žalobca v žalobe); sp. zn. 10Sžd/9/2014 zo dňa 22.10.2014 (popretie úspechu v spore nepriznaním trov); a v prípade nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 351/09-33 zo dňa 15.12.2009.

39. S ohľadom na uvedené mal sťažovateľ za to, došlo k naplneniu dôvodu pre podanie kasačnej sťažnosti aj podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP.

40. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd vo veci kasačnej sťažnosti rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2618/2012-64 zo dňa 21.02.2017 v časti výroku o trovách konania zruší a vec vráti Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Sťažovateľ si zároveň uplatnil náhradu trov konania vzniknutých v kasačnom konaní v plnej výške.

41. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti, doručenom krajskému súdu dňa 24.08.2017, uviedol, že predmetnou kasačnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie krajského súdu považuje v rozsahu rozhodnutia o len čiastočnej náhrade trov konania za dôvodné.

42. Na pojednávaní dňa 21.02.2017 bola v tejto právnej veci zo strany senátu vyslovená otázka a implicitná pochybnosť, či skutočne má žalobca stále dôvody na bezplatnú právnu pomoc, keďže v inom konaní má byť zastupovaný advokátom na základe plnej moci. V tomto svetle treba podľa názoru žalovaného posudzovať aj argumentáciu žalobcu týkajúcu sa faktu, že pri samotnom úkone podania žaloby nebol zastúpený.

43. Náhrada trov konania by mala byť neúspešnému účastníkovi uložená iba za podmienky a v rozsahu, ktorý odôvodňuje účelnosť vynaložených trov konania. Neúspešný účastník by nemal v zmysle požiadaviek spravodlivosti, ktoré nepochybne napĺňajú korektív podľa § 167 ods. 3 písm. a) SSP, byť zaťažený povinnosťou na náhradu trov konania, ktoré nenesú znaky trov vynaložených účelne.

44. Žalovaný orgán verejnej správy zdôraznil, že voči právnej zástupkyňi žalobcu a k jej advokátskej odbornosti a cti prechováva rešpekt, ide napokon o ich absolventku. Je však faktom, že jej reálny vklad do konania sa nejaví vysoký aj s ohľadom na okolnosti, ktoré uviedol sám žalobca - žalobca si skoncipoval a podal žalobu sám, nie je žalovanému známe, že by právna zástupkyňa žalobcu materiálne nejak prispela k právnej ochrane žalobcu, keďže k žiadnej modifikácii právnej argumentácie žalobcu po prevzatí zastúpenia nedošlo a ani na pojednávaní vo veci sa na tejto veci nič nezmenilo. Možno povedať, že v konaní sa javilo zjavné, že pôvodcom a nositeľom vecnej a právnej argumentácie na strane žalobcu je sám žalobca a úloha jeho advokátky je - akiste aj pod vplyvom toho, že v konaní bola ex offo ustanovená - v rovine formálneho naplnenia požiadavky povinného právneho zastúpenia. To však nie je v súlade s podstatou a účelom tohto inštitútu.

45. K existencii osobitných dôvodov na nepriznanie náhrady trov konania v plnej výške žalovaný uzavrel, že v situácii, keď súdiac aj podľa toho, čo odznelo na pojednávaní, existujú pochybnosti, či by

si žalobca nemohol od počiatku súdneho konania zabezpečiť kvalifikované právne zastúpenie a keď žalobca je účastníkom viacerých súdnych konaní, sa súd zjavne snaží v rámci prevencie a výchovného pôsobenia cestou rozhodnutia o trovách konania docieľiť v medziach možností, ktoré má k dispozícii, taký vplyv na žalobcu, ktorý by ho viedol k tomu, aby jeho podania v budúcnosti boli podávané vtedy, keď je to odôvodnené, aby boli ich odôvodnenia kvalifikované a nezaťažujúce a zároveň aby bol reálne naplnený účel povinného zastúpenia advokátom - najmä v situácii, keď právnu pomoc hradí štát.

46. K viazanosti žalovaného orgánu verejnej správy právnym názorom súdu, z ktorého vyplýva, že nemôže v merite veci ani po doplnení dôvodov rozhodnúť inak žalovaný uviedol, že dôvodom na zrušenie rozhodnutia žalovanej bola čisto procesná vada a súd výslovne skonštatoval, že ani to, že sa táto vada odstráni, nemôže žalobcovi privodiť iný výsledok - iné rozhodnutie v správnom konaní.

47. Žalobca podľa názoru žalovaného nesprávne namieta, že súd nemôže prejedikovať budúce rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy a zakladať na ňom dôvod vlastného rozhodnutia. Krajský súd vo svojom rozsudku výslovne a jednoznačne uviedol, že ani odstránenie formálnej vady rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy (nedostatok odôvodnenia ohľadom nedostatku kapacitných možností fakulty) nemôže viesť k inému rozhodnutiu vo veci. Ide o právny názor súdu vyslovený v rámci meritórneho rozhodnutia v správnom súdnictve, pričom právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný. Ak krajský súd vo svojom rozsudku výslovne uvedie, že ani odstránenie vady, pre ktorý rozhodnutie zrušuje, nemôže privodiť iné rozhodnutie, dáva tým žalovanému orgánu verejnej správy výslovný a právne záväzný pokyn, aby v merite rozhodol rovnako, ale svoje rozhodnutie podrobnejšie odôvodnil.

48. To podľa žalovaného súvisí aj s tým, že krajský súd výslovne konštatoval, že žalobca ako uchádzač „nesplnil podmienky pre prijatie na štúdium zvoleného magisterského štúdia“. Krajský súd v Bratislave neposúdil Univerzitou Komenského v Bratislave, Právnickou fakultou stanovenú tzv. ďalšiu podmienku prijatia na štúdium podľa § 57 zákona č. 131/2002 Z. z. spočívajúcu v potrebe absolvovať všetky povinné predmety tvoriace bakalársky študijný program, teda aj žalobcom neabsolvovaný povinný predmet Medzinárodné právo verejné 2, ako nesúladnú so zákonom a s vnútornými predpismi, naopak, vyhodnotil rozhodnutie žalovaného, i rozhodnutie rektora UK, v tejto časti ako vecne správne.

49. V situácii, keď súd výslovne uzná, že existuje jeden vecný dôvod neprijatia žalobcu na štúdium, ktorý jeho prijatie absolútne vylučuje, a druhý vecný dôvod považuje len za nedostatočne odôvodnený, by bolo podľa žalovaného v podstate lege artis a spravodlivé, ak by žalobu zamietol. Na to, aby bolo rozhodnuté o neprijatí žalobcu na štúdium, totiž úplne stačí, že je daný a podľa posúdenia súdu dostatočne odôvodnený dôvod nespĺnenia podmienok jeho prijatia na štúdium v zmysle § 57 zákona o vysokých školách. Nedostatočné odôvodnenie nedostatku kapacitných možností, ako aj či už dodatočné odstránenie tejto vady, ale ani jej prípadné neodstránenie, nemôže nič zmeniť na tom, že neboli splnené podmienky prijatia žalobcu na štúdium, čo súd akceptoval a potvrdil.

50. Priznanie náhrady trov konania vo výške 50 % sa preto žalovanému javí byť skôr nespravodlivé voči žalovanému orgánu verejnej správy, než voči žalobcovi, keďže súd výslovne uviedol, že ani po tom, ako „doplní“ odôvodnenie v otázke nedostatku kapacitných možností, jeho rozhodnutie nebude môcť byť v merite veci iné, a to preto, že súd výslovne uviedol skutočnosti, z ktorých vyplýva, že žalobca nespĺnil podmienky prijatia na štúdium v zmysle § 57 zákona o vysokých školách.

51. Žalovaný orgán verejnej správy ďalej dôvodil, že musel vo veci opäť rozhodnúť, a to v intenciách právneho názoru súdu v zhode s rozhodnutím, ktoré bolo zrušené, čím mu vznikli reálne procesné náklady; bude musieť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 50 %, a v prípade úspechu predmetnej kasačnej sťažnosti 100 %, hoci krajský súd v podstate akceptoval dôvodnosť jeho zrušeného rozhodnutia, pokiaľ ide o nenaplnenie podmienok prijatia na štúdium v zmysle § 57 zákona o vysokých školách na strane žalobcu; bude zrejme vystavený ďalšej žalobe zo strany žalobcu, a to proti rozhodnutiu, ktoré vydal v intenciách záväzného právneho názoru krajského súdu, čím mu budú vznikať ďalšie procesné náklady.

52. Žalovaný orgán verejnej správy prijal výhradu krajského súdu, že dôvod nedostatku kapacitných možností nebol v jeho rozhodnutí dostatočne vysvetlený, keďže si je žalovaný vedomý toho, že ako verejnoprávna inštitúcia, ktorej poslaním je výchova budúcich právnikov a rozvoj právnej vedy, by sami mali pracovať na skvalitňovaní vlastnej rozhodovacej činnosti, pokiaľ ide o úroveň odôvodnení rozhodnutí, bez ohľadu na fakt, že sa na nej v podstatnej miere podieľajú v tomto prípade zamestnanci študijného oddelenia bez právneho vzdelania. Práve to, že sme si žalovaný uznal svoju chybu, pokiaľ ide o túto časť odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, bolo dôvodom, že žalovaný rozsudok krajského súdu akceptoval napriek faktu, že je žalovaný toho názoru, že napriek nedostatočnosti jedného aspektu odôvodnenia neprijatia za situácie, že zvyšok odôvodnenia odôvodňoval neprijatie žalobcu - čo krajský súd akceptoval - nemalo byť rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy zrušené.

53. Žalovaný však nemohol v kontexte uvedených skutočností akceptovať, že na jednej strane dôjde k zrušeniu jeho rozhodnutia kvôli formálnemu nedostatku, hoci súd výslovne uzná iné dôvody, ktoré sami osebe dostatočne odôvodňujú vydanie rozhodnutia s presne takým istým výrokom, a sám výslovne uvedie, že ani odstránenie vytknutého nedostatku jedného aspektu odôvodnenia nemôže viesť k inému vecnému výsledku, než ten, ktorý bol v napadnutom a zrušenom rozhodnutí, čím vysloví pre žalovaného záväzný právny názor, ktorým mu vlastne uloží rozhodnúť rovnako, a na druhej strane by ešte mal byť povinný poskytnúť žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške.

54. Žalovaný uzavrel, že krajský súd podľa jeho názoru vydal rozhodnutie, ktoré sa nesie v duchu silnej snahy o výchovné pôsobenie na oboch účastníkov. Na žalovaný orgán verejnej správy súd vplýva, aby svoje rozhodnutia pro futuro dôkladnejšie odôvodnil, a to dokonca napriek tomu, že v odôvodnení rozhodnutia boli iné dôvody sami osebe postačujúce pre vydanie takého istého rozhodnutia a súd sám konštatuje, že ani odstránenie nedostatku odôvodnenia vo vzťahu k nedostatku kapacitných možností nemôže privodiť iný výsledok v konaní. Na žalobcu vplýva v tom zmysle, aby postupoval uvážlivejšie a kvalifikovanejšie pri podávaní svojich podaní.

55. Čo sa týka údajného odklonenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, tento dôvod kasačnej sťažnosti podľa názoru žalovaného nemôže obstať, keďže vo veci čiastočného nepriznania náhrady trov konania podľa Správneho súdneho poriadku neexistuje objektívne ešte žiadna ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu.

III.

Konanie na kasačnom súde

56. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“) (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ust. § 449 ods. 1 SSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 455 SSP preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

57. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2618/2012-64 zo dňa 21.02.2017 v napadnutej časti, vo výroku o trovách konania. Krajský súd rozsudkom podľa ust. § 191 ods. 1 písm. d) SSP zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. OŠV 3166/2012 D III/2 zo dňa 15.10.2012 a podľa § 191 ods. 4 SSP vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 ods. 3 písm. a) SSP a v žalobe úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania len v rozsahu 50 %.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

58. Podľa § 491 ods. 1 SSP ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

59. Podľa § 167 ods. 1 SSP správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech.

60. Podľa § 167 ods. 3 písm. a) SSP správny súd môže tiež rozhodnúť, že náhradu trov konania celkom alebo z časti neprizná, ak existujú dôvody vhodné osobitného zreteľa.

61. Kasačný súd pri aplikácii § 5, § 25 SSP v spojení s ust. § 234 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) rozhodol uznesením tak, že v napadnutej časti rozsudku správneho súdu, vo výroku o náhrade trov konania, rozhodnutie správneho súdu zmenil tak, že priznal sťažovateľovi právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, a to z nasledovných dôvodov:

62. Predmetom konania kasačnej sťažnosti je rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorým správny súd v prvom výroku preskúmané napadnuté rozhodnutie žalovaného postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. V druhom výroku správny súd žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 50 %.

63. Proti druhému výroku rozsudku správneho súdu (výrok o náhrade trov konania) podal riadne a včas sťažovateľ kasačnú sťažnosť. Správny súd dôvodil rozhodnutie o náhrade trov konania v rozsudku v bode 44., v ktorom odkázal na ust. § 167 ods. 3 písm. a) SSP, na základe ktorého správny súd úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania len v rozsahu 50 %, keď ako dôvody hodné osobitného zreteľa zohľadňoval skutočnosť, že žalobca bol úspešný len v rozsahu jednej formálnej žalobnej námietky žalobcu - keď boli uplatnené konkrétne štyri žalobné body a konštatoval, že zopakovanie nového rozhodovacieho procesu žalovaným mu nemôže prívodiť iný vecný výsledok, než v napadnutom a zrušenom správnom rozhodnutí.

64. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti vymedzil dôvody pre zrušenie napadnutého výroku rozsudku správneho súdu tvrdením, že rozhodnutie o trovách konania správnym súdom bolo prijaté na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ale i z dôvodu nedostatočného odôvodnenia priznania trov konania nie v celom rozsahu a bolo prijaté súčasne v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR, keď krajský súd sa od tejto ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu odchýlil. Preto boli splnené podmienky na vyhovie kasačnej sťažnosti aj z dôvodov ust. § 440 ods. 1 písm. h) SSP.

65. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku správneho súdu mal preukázané, že dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného bola skutočnosť, že žalovaný sa nedostatočne, v dôvodoch svojho rozhodnutia, zaoberal námietkou neprijatia žalobcu (sťažovateľa) na zvolený študijný program pre nedostatok kapacitných dôvodov. Preto správny súd z formálnych procesných dôvodov tento nedostatok rozhodnutia, v dôsledku toho aj pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov vo vzťahu k nedostatku kapacitných možností pre prijatie žalobcu na štúdium v študijnom odbore právo - magisterský študijný program právo na akademický rok 2012/2013, napadnuté rozhodnutie podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP zrušil a podľa § 191 ods. 4 SSP vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

66. Z dôvodov správnej žaloby, ako aj z dôvodov rozsudku správneho súdu mal kasačný súd preukázané, že uvedená skutočnosť, ktorá bola dôvodom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného správnym súdom, bola len jedným z dôvodov, pre ktoré žiadal (v podanej správnej žalobe) sťažovateľ napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku správneho súdu, správny súd neakceptoval dôvodnosť ostatných žalobných dôvodov správnej žaloby, vrátane námietky žalobcu, že rozhodnutie žalovaného je nesprávne, pretože sa nemá zakladať na pravdivom tvrdení dekana Právnickej fakulty UK, ako aj jeho rektora, že žalobca neabsolvoval povinný predmet bakalárskeho štúdia ako základnú podmienku pre prijatie do programu magisterského štúdia, a to predmet Správne právo 3, navyše keď žalobca ani neabsolvoval v bakalárskom štúdiu ďalší povinný predmet v študijnom programe, a to Medzinárodné právo verejné 2.

67. Z napadnutého rozsudku správneho súdu jednoznačne vyplýva, že správny súd zrušil, správnu žalobou, napadnuté rozhodnutie žalovaného z dôvodov ust. § 191 ods. 1 písm. d) SSP, keď konštatoval, že je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a to len vo vzťahu k nedostatku zdôvodnenia kapacitných možností žalovaného pre prijatie žalobcu na štúdium v študijnom odbore právo - magisterský študijný program právo na akademický rok 2012/2013. Napadnutý rozsudok správneho súdu v prvom výroku žalovaný kasačnou sťažnosťou nenapadol a prvý výrok rozsudku správneho súdu nadobudol právoplatnosť.

68. Ustanovenie § 167 ods. 1 SSP upravuje povinnosť správneho súdu priznať žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech. Keďže k zrušeniu rozhodnutia žalovaného došlo z dôvodu § 191 ods. 1 písm. d) SSP, bolo možné aplikovať, pri rozhodovaní o náhrade trov konania, správnym súdom postup upravený v § 167 ods. 3 SSP, iba ak existovali dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie aj čiastočnej náhrady trov konania.

69. Vo veci bolo potrebné posúdiť, či správny súd postupoval v súlade so zákonom, keď o náhrade trov konania rozhodol postupom podľa § 167 ods. 3 písm. a) SSP.

70. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

71. Podľa § 167 ods. 3 písm. a) SSP správny súd môže tiež rozhodnúť, že náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

72. Ide o zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania, by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdom. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania.

73. Toto zákonné ustanovenie dopadá na toho účastníka, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnému účastníkovi a existencia výnimočnosti daného prípadu.

74. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Tento dôvod je teda daný charakterom konania alebo charakterom procesnej situácie.

75. Podľa názoru kasačného súdu postup správneho súdu podľa § 167 ods. 3 písm. a) SSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania v preskúmvanej veci je možné aplikovať iba v prípade, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Tieto dôvody vymedzuje súdna prax bez ohľadu na prijatie Správneho súdneho poriadku, keďže tento princíp bol aplikovaný aj v predchádzajúcej právnej úprave [úprave zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) - ust. § 250k ods. 1 posledná veta OSP], a to iba vo výnimočných prípadoch, ktoré spočívajú v okolnosti danej veci a v okolnostiach na strane účastníka konania. Tak ako vyplýva aj z nálezů Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 212/09-26 zo dňa 10.11.2009, „pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní“.

76. Za takéto dôvody osobitného zreteľa nie je možné považovať skutočnosť, že žalobca bol úspešný len v rozsahu jednej žalobnej námietky, naviac, keď správny súd vyslovil, že napriek tomu, že zrušil

rozhodnutie ako celok, a vrátil žalovanému vec na ďalšie konanie, konštatoval, že zopakovanie nového rozhodovacieho procesu žalovaným, nemôže prívodiť žalobcovi iný vecný výsledok, než ktorý bol obsiahnutý v napadnutom a zrušenom rozhodnutí.

77. Kasačný súd dospel k záveru, že správny súd nesprávne právne vec posúdil pri rozhodovaní o náhrade trov konania, keď aplikoval ust. § 167 ods. 3 písm. a) SSP.

78. Kasačný súd konštatuje, že dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného správnym súdom bola iba skutočnosť, že žalovaný v dôvodoch rozhodnutia sa nedostatočne zaoberal námietkou neprijatia žalobcu na zvolený študijný program pre nedostatok kapacitných dôvodov, keď ostatné žalobné námietky vyhodnotil správny súd ako nedôvodné a súčasne konštatoval, že žalobca neabsolvoval všetky povinné predmety, tvoriace bakalársky študijný program, čo je základným kritériom pre prijatie študenta na ďalšie štúdium (magisterské).

79. Uvedená skutočnosť bola, podľa kasačného súdu, rozhodujúca pre vydanie rozhodnutia správneho súdu. Nakoľko žalovaný rozsudok správneho súdu v merite veci (prvom výroku) kasačnou sťažnosťou nenapadol, nemôže kasačný súd do právoplatného rozhodnutia správneho súdu „zasahovať“ a posúdiť vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu, ktorý zrušil rozhodnutie žalovaného.

80. Pre posúdenie správnosti rozhodnutia správneho súdu o náhrade trov konania je východiskom konštatácia správneho súdu v odôvodnení rozsudku, ktorý uviedol, že nové rozhodnutie vo veci samej (a v ňom aj riadne zdôvodnenie nedostatku kapacitných dôvodov na prijatie žalobcu na štúdium - poznámka kasačného súdu) nemôže priniesť žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej (prijatie na štúdium magisterské - poznámka kasačného súdu).

81. Z uvedených dôvodov považoval kasačný súd úspech žalobcu ako čiastočný (v jednom žalobnom bode z mnohých), a preto nepriznanie plnej náhrady trov konania žalobcovi vyhodnotil zo strany správneho súdu ako správne v súlade s ust. § 167 ods. 1 SSP. I keď správny súd pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ust. § 167 ods. 3 písm. a) SSP, toto nesprávne právne posúdenie veci nie je vadou, ktorá by bola dôvodom zrušenia rozhodnutia krajského súdu v napadnutej časti, keď výrok rozhodnutia správneho súdu o trovách konania, pri zohľadňovaní skutkových okolností prejednávanej veci, zodpovedá ust. § 167 ods. 1 SSP.

82. Z uvedených dôvodov kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol, aplikujúc ust. § 461 SSP.

83. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a contrario, keď žalobcovi, ktorý v kasačnom konaní úspech nemal, nevzniká právo na náhradu trov kasačného konania a nezistil dôvody pre priznanie náhrady trov konania žalovanému, aplikujúc ust. § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP.

84. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.